

Για τη Δίλι

Κεφάλαιο 1

ΘΥΜΑΜΑΙ όταν ήμουν παιδί που έβλεπα το τηλεπαιχνίδι *Κύριος & Κυρία*· στην πραγματικότητα ήταν η μόνη επιλογή, οπότε όλοι το ανέχονταν λίγο-πολύ. Κάτι ανάλογο μ' όλα τα παντρεμένα ζευγάρια που περνούσαν απ' το τηλεπαιχνίδι, εδώ που τα λέμε. Προφανώς το *Κύριος & Κυρία* δεν ήταν το πολιτιστικό γεγονός της εβδομάδας· δεν πηγαίναμε τρέχοντας όλοι στο σχολείο την επομένη για να μοιραστούμε την αγανάκτησή μας που ο Τζεφ απ' το Κόβεντρι δεν ήξερε ότι το αγαπημένο ξενικό φαγητό της Τζούλι ήταν το σπαγγέτι. Αλλά το δίχως άλλο καθόμασταν κι απλώς παρατηρούσαμε την παρέλαση των άσημων και διόλου λαμπερών ζευγαριών, καθώς υφίσταντο την ήσσονα αμνηχανία της αποκάλυψης όλων των μικροπραγμάτων που αγνοούσαν ο ένας για τον άλλο. Ή, ακόμα χειρότερα, της αποκάλυψης ότι γνώριζαν τα πάντα.

Εάν οι παραγωγοί της εκπομπής ήθελαν ν' αυξήσουν λίγο τα ποσοστά της τηλεθέασης, ίσως θα έπρεπε να κάνουν περισσότερη μυστική έρευνα σχετικά με τα σημαντικά πράγματα που οι σύζυγοι δεν ήξεραν ο ένας για τον άλλο. «Δοιπόν, Τζεφ, για το αποψινό σούπερ δώρο, πιστεύεις ότι το ιδανικό σαββατόβραδο για την Τζούλι θα ήταν: α) Να δει τηλεόραση;

β) Να πάει σινεμά; Ή γ) Να συναντηθεί στα κρυφά με τον Τζέραλντ, τον παράνομο εραστή της, που τουλάχιστον πού και πού τη ρωτάει πώς ήταν η μέρα της;»

Αλλά η ουσία του *Κύριος & Κυρία* ήταν πως σ' αυτό και μόνο συνίσταται ο γάμος: στο να ξέρει απλώς καλά ο ένας τον άλλο. Να υπάρχει μεγάλη οικειότητα ανάμεσα στους δύο συντρόφους. Οι πελώριες κάρτες-καρδιές του Αγίου Βαλεντίνου θα έπρεπε να γράφουν: «Σ' έχω συνηθίσει τρομερά» ή «Αγάπη είναι... να ξέρω καθετί που πρόκειται να πεις πριν καν ανοίξεις τη στοματάρα σου την απύλωτη». Όπως δύο ισοβίτες που μοιράζονται το ίδιο κελί, απλώς περνάς τόσο πολύ χρόνο με το σύντροφό σου που στ' αλήθεια δεν θα έπρεπε να μένει τίποτα που να εκπλήσσει τον ένα ή τον άλλο.

Ο γάμος μου δεν ήταν έτσι. Πολλοί σύζυγοι ξεχνάνε πράγματα. Ξεχνάνε ότι οι γυναίκες τους έχουν ένα σημαντικό ραντεβού το πρωί, ξεχνάνε να πάρουν τα ρούχα απ' το καθαριστήριο ή ξεχνάνε ν' αγοράσουν δώρο γενεθλίων για τη γυναίκα τους μέχρι τη στιγμή που περνάνε από κάποιο μίνι μάρκετ βενζινάδικου το βράδυ πριν απ' τα γενέθλια. Οι γυναίκες γίνονται έξαλλες που οι άντρες μπορεί να είναι τόσο εγωιστές ώστε να παραβλέπουν ένα μείζον γεγονός στη ζωή του άλλου τους μισού ή μια κομβική ημερομηνία στο ημερολόγιο του γάμου.

Εγώ δεν έπασχα απ' αυτή την αμέριμνη αφηρημάδα. Απλώς ξέχασα τελείως ποια ήταν η γυναίκα μου. Τ' όνομά της, το πρόσωπό της, το κοινό μας παρελθόν, οτιδήποτε μου είχε πει ποτέ, οτιδήποτε της είχα πει κι εγώ – όλα σβήστηκαν, αφήνοντάς με δίχως την παραμικρή γνώση περί της ίδιας της ύπαρξής της. Δεν θα τα κατάφερνα και πολύ καλά στο *Κύριος & Κυρία*. Όταν η απαστράπτουσα παρουσιάστρια θα συνόδευε τη γυναίκα μου έξω απ' την ηχομονωμένη αίθουσα, εγώ

θα έχανα ήδη πόντους με την αισιόδοξη ερώτησή μου: «Εγώ με ποια είμαι παντρεμένος;» Καταπώς φαίνεται, οι γυναίκες το παίρνουν πολύ άσχημα να μην ξέρεις κάτι σαν αυτό.

Προς υπεράσπισή μου, δεν ξέχασα μόνο τη γυναίκα μου, αλλά και καθετί άλλο. Όταν λέω «θυμάμαι που έβλεπα το Κύριος & Κυρία», στην πραγματικότητα πρόκειται για κολοσσιαίας σημασίας δήλωση για μένα. Το ρήμα «θυμάμαι» δεν υπήρχε πάντα στο λεξιλόγιό μου. Υπήρξε μια περίοδος στη ζωή μου κατά την οποία μπορεί βέβαια να είχα συναίσθηση της ύπαρξης του τηλεπαιχνιδιού, χωρίς όμως να έχω την παραμικρή ανάμνηση της παρακολούθησης έστω κι ενός επεισοδίου. Ήμουν ακριβοδίκαιος στη διάρκεια του μεσαίωνα της αμνησίας μου· δεν είχα καν ιδέα ποιος ήμουν εγώ. Δεν θυμόμουν ούτε φίλους ούτε συγγενείς ούτε προσωπικές εμπειρίες ή άλλα στοιχεία που να συνθέτουν την ταυτότητά μου· δεν ήξερα καν πώς λέγομαι. Όταν συνέβη για πρώτη φορά, στην πραγματικότητα κοίταξα να δω μήπως υπήρχε κάποια ετικέτα με τ' όνομά μου ραμμένη στη φόδρα του σακακιού μου. Αλλά το μόνο που έγραφε ήταν *Gap*.

Η αλλόκοτη αφύπνισή μου έλαβε χώρα σ' ένα βαγόνι του λονδρέζικου μετρό, λίγο αφότου είχε βγει απ' τη σήραγγα στο φως της μέρας, σταματώντας άσκοπα σε διάφορα σημεία στο πουθενά, που θα μπορούσαν να βρίσκονται τόσο στα περικόρια του Λονδίνου όσο και του αεροδρομίου Χίθρου.

Ήταν ένα βροχερό απόγευμα του φθινοπώρου – κάτι που εξακολουθούσα να αντιλαμβάνομαι, έστω κι αμυδρά. Δεν είδα κάποια εκτυφλωτική λάμψη ούτε ένιωσα κάποιο κύμα ευφορίας· μόνο μια υφέρπουσα σύγχυση ως προς το πού ακριβώς βρισκόμουν. Το βουερό βαγόνι πήρε πάλι μπρος, και

τότε συνειδητοποίησα ότι δεν είχα ιδέα για ποιο λόγο βρισκόμουν σ' αυτή τη διαδρομή του μετρό. «Ανατολικό Χάουνσλοου», έλεγε η επιγραφή μέσα απ' το λερό παράθυρο καθώς ο συρμός σταματούσε, μα κανείς δεν ανέβηκε ούτε κατέβηκε. Ίσως να επρόκειτο για κάποιο στιγμιαίο μπλακ άουτ· μπορεί αυτό το αίσθημα του κενού να ήταν κάτι που ένιωθαν όλοι οι άνθρωποι φτάνοντας στο Ανατολικό Χάουνσλοου.

Έπειτα όμως συνειδητοποίησα ότι όχι μόνο δεν θυμόμουν πού πήγαινα, αλλά δεν μπορούσα να θυμηθώ ούτε την αφετηρία της διαδρομής μου. Πηγαίνω στη δουλειά; Τι δουλειά κάνω; Δεν ξέρω. Τώρα ο πανικός είχε αρχίσει να φουντώνει μέσα μου. Δεν αισθάνομαι καλά· πρέπει να πάω σπίτι και να πέσω για ύπνο. Αλλά πού μένω; Δεν ξέρω πού μένω. Σκέψου! Σκέψου – δεν μπορεί, θα σου 'ρθει!

«Έλα ρε συ...» είπα μεγαλόφωνα, σκοπεύοντας να απευθυνθώ στον εαυτό μου με τ' όνομά μου. Μα το τέλος της πρότασης απουσίαζε· ήταν σαν λειψό σκαλοπάτι σε σκάλα. Έψαξα πάνω μου για κάποιο πορτοφόλι, ατζέντα, κινητό, οτιδήποτε μπορούσε να αποκαταστήσει την τάξη. Οι τσέπες μου ήταν άδειες – μόνο ένα εισιτήριο και λίγα λεφτά. Το τζιν μου είχε έναν μικρό λεκέ από κόκκινη μπογιά. «Αναρωτιέμαι πού να λερώθηκα» συλλογίστηκα. Ο εγκέφαλός μου είχε κάνει επανεκκίνηση, αλλά τα παλιά δεδομένα είχαν σβηστεί.

Στο δάπεδο υπήρχαν σκορπισμένες σελίδες από δωρεάν εφημερίδες. Είδα το σκίσιμο στο ύφασμα του απέναντι καθίσματος. Το μυαλό μου επεξεργαζόταν τις νέες πληροφορίες με μεγάλη ταχύτητα τώρα, καταβροχθίζοντας διαφημιστικά σλόγκαν κι επιγραφές που έλεγαν στον κόσμο να προσέχει τα ύποπτα δέματα. Όμως κοιτάζοντας το χάρτη του μετρό μπροστά μου, ανακάλυψα ότι όλη αυτή η ροή καινούριων

σκέψεων αδυνατούσε να συνδεθεί με οτιδήποτε άλλο στο δίκτυο. Οι συνάψεις στο κεφάλι μου είχαν κλείσει για γενική επισκευή· οι νευρώνες είχαν ακινητοποιηθεί στο Κιγκς Κρος εξαιτίας προβλημάτων σήμανσης.

Ο φόβος μ' έκανε να θέλω να το βάλω στα πόδια, όμως το πρόβλημα με ακολουθούσε όπου κι αν πήγαινα. Τώρα βάδιζα στο διάδρομο του άδειου βαγονιού, σαστισμένος ως προς το τι να κάνω στη συνέχεια. Να κατέβω στον επόμενο έρημο σταθμό και να προσπαθήσω να καλέσω σε βοήθεια; Να τραβήξω το μοχλό εκτάκτου ανάγκης με την ελπίδα το αιφνίδιο φρενάρισμα να ταρακουνήσει τη μνήμη μου; «Ένα προσωρινό κολληματάκι είναι», είπα στον εαυτό μου. Κάθισα κι έκλεισα σφιχτά τα μάτια, πιέζοντας τα χέρια στους κροτάφους μου λες και θα κατάφερνα να βγάλω με τη βία κάποια εξήγηση απ' το κεφάλι μου.

Τότε, προς μεγάλη μου ανακούφιση, διαπίστωσα ότι δεν ήμουν τελείως μόνος. Μια ελκυστική γυναίκα επιβιβάστηκε στο βαγόνι και κάθισε διαγωνίως απέναντί μου χωρίς να διασταυρώσει το βλέμμα της με το δικό μου.

«Συγγνώμη», είπα βιαστικά, «νομίζω ότι μπορεί να τρελαίνομαι λιγάκι!» και ίσως έβγαλα και κάποιο ελαφρώς μαυιακό γέλιο. Μα πριν οι πόρτες προλάβουν καν να σκεφτούν να κλείσουν, η γυναίκα σηκώθηκε μονομιάς και βγήκε απ' το βαγόνι.

Πρόσεξα στο χάρτη ότι ο συρμός θα έκανε κύκλο στο Χίθροου. Άραγε αν επέστρεφα προς την ίδια κατεύθυνση απ' την οποία είχα έρθει, υπήρχε περίπτωση κάποιος σταθμός ή κάποιο οπτικό ερέθισμα να με βοηθούσε να ξαναβρώ τον εαυτό μου; Και στο αεροδρόμιο θ' ανέβαιναν κάμποσοι επιβάτες στο βαγόνι, το δίχως άλλο· οπότε δεν μπορεί, δεν θα έβρισκα έναν να με βοηθήσει; Αλλά στον τερματικό σταθμό 2

του Χίθροου, βρέθηκα από κει που ήμουν μόνος σ' ένα έρημο βαγόνι, παγιδευμένος τώρα σ' ένα βαγόνι τίγκας, με επιβάτες φορτωμένους με αποσκευές να στριμώχνονται ο ένας πλάι στον άλλο, μιλώντας σε εκατό διαφορετικές γλώσσες, που καμιά τους δεν ήταν η δική μου. Παρατηρούσα κάθε κουμπί σε κάθε πουκάμισο, άκουγα όλες τις διαφορετικές φωνές συγχρόνως – όλα ήταν πιο ηχηρά, τα χρώματα υπερβολικά έντονα, οι μυρωδιές τρομερά δυνατές. Βρισκόμουν σ' ένα συρμό του μετρό με χάρτες που δήλωναν ξεκάθαρα τη διαδρομή, με χιλιάδες κόσμου γύρω μου, κι ωστόσο ένιωθα χαμένος κι ολομόναχος όσο δεν πάει.

Μισή ώρα αργότερα, ως ο μοναδικός ακίνητος άνθρωπος σ' έναν πολυσύχναστο τερματικό σταθμό, ερευνούσα τις επιγραφές για να βρω κάποια διαδρομή που θα οδηγούσε στην πρωτότερη ζωή μου. Βέλη κατηύθυναν προς αποβάθρες κι αριθμημένες ζώνες του μετρό· δεκάδες πινακίδες ενημέρωναν τους βιαστικούς επιβάτες για το πού μπορούσαν να πάνε, καθώς ένα ατέλειωτο πλήθος πληροφοριών ξετυλιγόταν σε οθόνες, και ηχητικά παραμορφωμένες ανακοινώσεις μου βομβάρδιζαν τ' αυτιά. Υπήρχε μια μικρή ουρά μπροστά σ' ένα κουβούκλιο που πρόσφερε «Πληροφορίες», αλλά υπέθετα πως δεν θα ήταν σε θέση να με πληροφορήσουν σχετικά με την ταυτότητά μου. Μπήκα σε μια τουαλέτα για το κοινό, μόνο και μόνο για να κοιταχτώ στον καθρέφτη, και σοκαρίστηκα απ' την ηλικία του γενειοφόρου αγνώστου που είδα να με κοιτάζει σκυθρωπός. Υπολόγισα πως πρέπει να ήμουν γύρω στα σαράντα, μπορεί και μεγαλύτερος, με γκρίζους κροτάφους κι αραίωση στην κορυφή της κεφαλής. Ήταν αδύνατον να ξέρω κατά πόσο έφταιγαν τα χρόνια ή τα όσα

είχα κάνει. Δίχως καν να το σκεφτώ, είχα υποθέσει ότι ήμουν εικοσάρης, μα τώρα έβλεπα πως στην πραγματικότητα είχα τα διπλάσια χρόνια. Αργότερα έμαθα πως αυτό δεν είχε σχέση με τη νευρολογική μου πάθηση – όλοι έτσι νιώθουν στη μέση ηλικία.

«Συγγνώμη, θα μπορούσατε να με βοηθήσετε; Έχω χαθεί...»
είπα σ' έναν νεαρό με κομψό κοστούμι.

«Πού θέλετε να πάτε;»

«Δεν ξέρω, δεν μπορώ να θυμηθώ».

«Α, μάλιστα, κατάλαβα. Τη γραμμή τη μαύρη να πάρετε και να κατεβείτε στην οδό Μαλάκα».

Άλλοι περαστικοί απλώς αγνόησαν τις εκκλήσεις μου σε βοήθεια: απέφευγαν να με κοιτάξουν στα μάτια, και τ' αυτιά τους, με τα ακουστικά να κρέμονται, κώφευαν στις ικεσίες μου.

«Με συγχωρείτε... δεν ξέρω ποιος είμαι!» είπα σ' έναν συμπαθή στην όψη εφημέριο που έσερνε μια βαλίτσα με ροδάκια.

«Α, μάλιστα... βασικά, δεν νομίζω κανείς μας να ξέρει στ' αλήθεια ποιος είναι, καλά δεν λέω;»

«Όχι, σοβαρολογώ, δεν ξέρω ποιος είμαι. Έχω ξεχάσει τα πάντα».

Η γλώσσα του σώματός του άφηνε να εννοηθεί ότι βιαζόταν ήδη να συνεχίσει το δρόμο του. «Βασικά, όλοι μας πότε-πότε νιώθουμε σαν να μην ξέρουμε αν έχει νόημα η ζωή, μα το γεγονός είναι ότι ο καθένας μας είναι στ' αλήθεια τρομερά ξεχωριστό πλάσμα... Και τώρα εγώ ξέχασα ότι έχω ήδη αργήσει και θα χάσω το μετρό!»

Βλέποντας τον κληρικό, αναρωτήθηκα μήπως είχα πεθάνει και βρισκόμουν καθ' οδόν προς τον Παράδεισο. Φάνταζε

μάλλον απίθανο ότι ο Θεός είχε τόσο διεστραμμένη αίσθηση του χιούμορ ώστε να μας αναγκάζει να πηγαίνουμε στον Παράδεισο χρησιμοποιώντας το μετρό του Λονδίνου σε ώρα αιχμής. «Η Παράδεισος ΕΠΕ απολογείται για την καθυστέρηση σε όσους βρίσκονται καθ' οδόν προς τη μέλλουσα ζωή. Επιβάτες με προορισμό την Κόλαση θα ήταν καλό να αποβιβαστούν στην Μπόστον Μάνορ, όπου λειτουργεί γραμμή λεωφορείου». Στην πραγματικότητα, η όλη εμπειρία ήταν λίγος θάνατος. Παγιδευμένος καθώς ήμουν σε μια ονειρική αίσθηση μετέωρου, δεν ήξερα κανέναν που θα νοιαζόταν για το αν ζούσα ή πέθαινα. Δεν είχα μάρτυρες υπεράσπισης που μπορούσαν να εγγυηθούν ότι υπήρχα. Νομίζω ότι τότε έμαθα πως η βασικότερη, η πιο πρωτόγονη ανάγκη στον άνθρωπο απ' όλες είναι αυτή η απλή βεβαιότητα ότι είσαι ζωντανός κι αναγνωρίσιμος σε άλλα ανθρώπινα όντα. «Υπάρχω!» δηλώνουν όλες εκείνες οι ζωγραφιές σε σπηλιές της Λίθινης Εποχής. «Υπάρχω!» λένε τα γκράφιτι στις σήραγγες του μετρό. Αυτό είναι και το νόημα του ίντερνετ – έχει δώσει σε όλους την ευκαιρία να διατρανώσουν την ύπαρξή τους στον κόσμο. *Friends Reunited*: «Εδώ είμαι! Κοιτάξτε με! Ναι, με είχατε ξεχάσει, αλλά τώρα με θυμηθήκατε!» *Facebook*: «Αυτός είμαι εγώ. Κοίταξε, έχω περισσότερες φωτογραφίες, περισσότερους φίλους κι ενδιαφέροντα. Κανείς δεν μπορεί να πει ότι δεν γεννήθηκα ποτέ – ιδού η απόδειξη του αντίθετου, σε κοινή θέα». Αυτό είναι το κεντρικό δόγμα της δυτικής φιλοσοφίας του εικοστού πρώτου αιώνα: «Τουιτάρω, άρα υπάρχω».

Όμως εγώ ήμουν παγιδευμένος σε κάτι πολύ χειρότερο απ' τον αποκλεισμό του μονήρη. Ακόμα και οι μεμονωμένοι ταξιδιώτες τριγύρω μου, χιλιάδες χιλιόμετρα απ' τα σπίτια τους, είχαν τους φίλους και την οικογένειά τους μαζί τους, αποτελεσματικά πακεταρισμένους στο μυαλό τους. Το δικό μου

νοητικό κενό είχε και σωματικά συμπτώματα· έτρεμα κι ανήσαινα με δυσκολία. Ένα κομμάτι μου ήθελε να γυρίσω στην αποβάθρα του μετρό και να πέσω μπροστά στην επόμενη αμαξοστοιχία. Αντ' αυτού παρακολούθησα μια βιαστική τύπισσα που επέστρεφε σπίτι της να στοχεύει ένα άδειο κύπελλο του καφέ προς το καρότσι του συλλέκτη απορριμμάτων, μα έπειτα να συνεχίζει τον δρόμο της, όταν αστόχησε και το κύπελλο έπεσε στο δάπεδο. Γονάτισα, το μάζεψα και το εναπόθεσα μαζί με τα άλλα σκουπίδια, που σιγά-σιγά μαζεύονταν απ' τον ηλικιωμένο Ασιάτη με την υπερβολικά μεγάλη φωσφορίζουσα στολή.

«Ευχαριστώ», είπε εκείνος.

«Ε, συγγνώμη, αλλά νομίζω ότι έχω πάθει κάποιου είδους εγκεφαλικό ή κάτι παρόμοιο...» είπα, αρχίζοντας να του εξηγώ το πρόβλημά μου. Έμοιαζε τόσο απίθανο, συλλογιζόμουν, ακούγοντας τον εαυτό μου να το περιγράφει, που ένιωθα τεράστια ευγνωμοσύνη για τον συγκεκριμένο άντρα και τον γνήσιο προβληματισμό του για την περίπτωσή μου.

«Χρειάζεστε νοσοκομείο! Το Κιγκ Έντουαρντ είναι ένα-ενάμισι χιλιόμετρο προς τα κει», είπε, δείχνοντας κάπου γενικά κι αόριστα. «Θα σας πήγαινα ο ίδιος, αλλά... θα με απέλυαν».

Ήταν το πρώτο δείγμα συμπόνιας που είχα λάβει, κι άξαφνα μου ήρθε να βάλω τα κλάματα. «Και βέβαια – χρειάζομαι γιατρό!» σκέφτηκα. «Αυτό πρέπει να κάνω».

«Ευχαριστώ! Ευχαριστώ!» είπα όλο διαχυτικότητα στον καλύτερό μου φίλο σ' ολόκληρο τον κόσμο. Η τοποθεσία του νοσοκομείου επαληθεύτηκε από ένα χάρτη στην άκρη ενός σταθμού λεωφορείου· απλώς συνέχιζες ευθεία στον ίδιο δρόμο κι έπειτα έστριβες αριστερά στη γιγάντια μπάλα από τσίχλες. Τώρα είχα κάποιο προορισμό· και μόνο αυτή η αποστολή μου έδινε ένα ψήγμα ελπίδας. Κι έτσι προχωρούσα στον

πολυσύχναστο δρόμο σαν κατάπληκτος ταξιδιώτης απ' το παρελθόν ή σαν εξωγήινος από άλλο πλανήτη, προσπαθώντας να απορροφήσω όλα τα ερεθίσματα, ορισμένα απ' αυτά περιέργως οικεία κι άλλα εντελώς αλλόκοτα. Είχα μια αναλαμπή ελπίδας όταν σ' ένα φανοστάτη είδα μια αφίσα που έγραφε πάνω-πάνω «ΑΓΝΟΕΙΤΑΙ». Από κάτω είχε τη φωτογραφία μιας υπέρβαρης γάτας. Κι έπειτα, το θεόρατο τσιμεντένιο κτίριο που δέσποζε μπρος μου αποδείχτηκε πως ήταν το νοσοκομείο κι ένιωσα το βήμα μου να επιταχύνει, λες και ο κόσμος που θα συναντούσα εκεί μέσα μπορούσε με κάποιο μαγικό τρόπο να βελτιώσει άμεσα την όλη κατάσταση.

«Με συγχωρείτε, χρειάζομαι οπωσδήποτε να με δει γιατρός», είπα βιαστικά στο γραφείο υποδοχής που μοιράζονταν τα Ατυχήματα με τα Επείγοντα. «Νομίζω ότι έχει κολλήσει ο εγκέφαλός μου, ένα πράγμα. Δεν θυμάμαι ποιος είμαι ούτε και τίποτ' άλλο για τον εαυτό μου. Είναι λες και η μνήμη μου διαγράφηκε τελείως».

«Μάλιστα. Τ' όνομά σας, παρακαλώ;»

Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου πήγα όντως ν' απαντήσω στην ερώτησή της με τον ίδιο ανέμελο τόνο όπως ο δικός της.

«Μα αυτό σας λέω – δεν μπορώ να θυμηθώ ούτε πώς με λένε! Είναι λες κι όλες οι προσωπικές πληροφορίες έχουν ξαφνικά διαγραφεί...»

«Μάλιστα. Τότε, μήπως θα μπορούσατε να μου πείτε τη διεύθυνσή σας;»

«Ε-ζητώ συγγνώμη- αλλά δεν νομίζω ότι έγινα σαφής. Έχω πάθει ολική αμνησία – δεν θυμάμαι τίποτα σχετικά με τον εαυτό μου».

Η υπάλληλος της υποδοχής κατάφερνε να μοιάζει ταλαιπωρημένη και βαριεστημένη συγχρόνως.

«Μάλιστα. Ποιος γιατρός σάς βλέπει;»

«Ε, δεν ξέρω, προφανώς. Ήμουν στο μετρό, και ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι δεν ήξερα γιατί βρισκόμουν στο μετρό ούτε πού πήγαινα ούτε και τίποτ' άλλο. Και τώρα δεν θυμάμαι ούτε πού μένω ούτε που δουλεύω ούτε πώς με λένε, ούτε καν κατά πόσο μου έχει ξανασυμβεί το ίδιο πράγμα».

Η κοπέλα ύψωσε τα μάτια και με κοίταξε μ' ένα ύφος σαν να μην ήμουν διόλου συνεργάσιμος. «Αριθμός Ασφαλιστικού Μητρώου;» Ο αγανακτισμένος της τόνος άφηνε τουλάχιστον να εννοηθεί πως ούτε και η ίδια ήλπιζε ν' απαντήσω. Τότε χτύπησε το τηλέφωνο, κι η κοπέλα έφυγε και μ' άφησε εκεί ξεκρέμαστο, καθώς εξυπηρετούσε κάποιον πιο συνεργάσιμο. Κοίταξα μια αφίσα που με ρωτούσε αν είχα θυμηθεί να εξετάσω τους όρχεις μου. Δεν ήξερα, αλλά ένιωθα πως μάλλον δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για κάτι τέτοιο.

«Δυσπάμαι, αλλά δεν επιτρέπεται να σας κάνουμε εισαγωγή χωρίς να σας υποβάλω αυτές τις ερωτήσεις», είπε όταν έστρεψε πάλι την προσοχή της σ' εμένα. «Παίρνετε κάποιο φάρμακο συστηματικά, απλό ή συνταγογραφούμενο;»

«Δεν ξέρω!»

«Έχετε κάποιες αλλεργίες ή ειδικές διατροφικές ανάγκες;»

«Ιδέα δεν έχω».

«Και μήπως θα μπορούσατε να μου δώσετε τα στοιχεία της συζύγου σας ή κάποιου συγγενικού προσώπου;»

Τότε το πρόσεξα για πρώτη φορά. Το βαθούλωμα απ' τη βέρα στη λευκή σάρκα του παράμεσου. Την ουλή-φάντασμα όπου άλλοτε βρισκόταν μια βέρα. Όλα τα ακροδάχτυλα είχαν καταφαγωμένα νύχια, κόκκινα γύρω-γύρω, απ' τις δαγκωματιές.

«Ναι, συγγενικό πρόσωπο! Μπορεί να είμαι παντρεμένος, ε;» είπα όλο ενθουσιασμό. Τη βέρα μπορεί να μου την είχαν κλέψει, μαζί με το πορτοφόλι και το κινητό μου. Μπορεί να είχα πέσει θύμα ληστείας και διάσεισης και μπορεί η πολυαγαπημένη μου γυναίκα να μ' έψαχνε αυτή ακριβώς τη στιγμή. Η σκιά της βέρας με γέμιζε ελπίδες. «Μπορεί η γυναίκα μου τώρα που μιλάμε να παίρνει τηλέφωνο σ' όλα τα νοσοκομεία προσπαθώντας να με βρει», είπα.

Μια βδομάδα αργότερα ήμουν ακόμα στο νοσοκομείο περιμένοντας τηλεφώνημά της.